

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 17/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť F. U., T., zastúpeného advokátom JUDr. E. V., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 36/2011 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. novembra 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tost 35/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. U. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. novembra 2011 doručená sťažnosť F. U. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“), v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 36/2011 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 2. novembra 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tost 35/2011.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že „Vyšetrovateľ Prezídia policajného zboru, úrad boja proti organizovanej kriminalite... T., vznesol dňa 2. 12. 2010 okrem iných obvinenie aj F. U.. za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona spáchaného formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona..

Proti uvedenému uzneseniu podal obhajca v zákonnej lehote sťažnosť. V tejto poukázal na nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky uznesením zo dňa 20. 1. 2011 sťažnosť zamietol. V tomto rozhodnutí sa prokurátor vôbec nevysporiadal z dôvodmi sťažnosti. Navyiac svoje rozhodnutie opiera o výpovede svedkov M. P. a R. K., ktorí obvineného F. U. vôbec neusvedčujú.

V uznesení o vznesení obvinenia ako jediný dôkaz proti F. U. je uvedená výpoveď utajeného svedka č. 1. Iný dôkaz produkovaný nebol.

Uznesenie o vznesení obvinenia je vyhotovené dňa 2. 12. 2010. Výsluch utajeného svedka č. 1 bol vykonaný dňa 2. 12. 2010. Zápisnica o výsluchu bola podpísaná o 12.20 hod.

Na základe uvedeného uznesenia boli obvinení R. M. a I. Z. zadržaní v B. dňa 2. 12. 2010 už o 12.06 hod. Dňa 2. 12. 2010 už o 13.00 hod. v T., bol vykonaný vstup do obydľia obvineného F. U. príslušníkmi Prezídia Policajného zboru...

V zápisnici zo dňa 2. 12. 2010 utajený svedok č. 1 vypovedal, že (strana 4 výpovede] vie, že V. M. spolu s F. U. na likvidáciu J. M. ml. poskytli finančnú hotovosť podľa všetkého vo výške 50 tis. EUR prevodom na P. účet.

V zápisnici o výsluchu svedka utajený svedok č. 1 uvádzal na viacerých miestach, že finančné prostriedky vo výške 50.000 EUR poskytol obv. F. U. prevodom z účtu na účet P. V uznesení o vznesení obvinenie F. U. a ďalších je uvedené, že V. M. a F. U. poskytli finančnú hotovosť najmenej vo výške 50.000 EUR, ktorá mala slúžiť na pokrytie nákladov.

Konštrukcia skutku, tak ako je popísaná v uznesení o vznesení obvinenia zo dňa 2. 12. 2010, nie je podložená žiadnym dôkazom a to ani výpoveďou utajeného svedka č. 1.

V priebehu vyšetrovania doposiaľ, bolo vykonaných viacero vyšetrovacích úkonov - výsluchov svedkov a spoluobvinených. Zo všetkých vypočutých svedkov len svedkovia J. L. a M. B. vypovedajú v neprospech F. U.,

M. B. bol vypočutý ako svedok na návrh obhajcu JUDr. E. V. dňa 31. 1. 2011. Obvineného F. U. neusvedčoval. Na výsluch dňa 19. 4. 2011 sa dostavil sám. Požiadal, že svoju výpoveď zo dňa 31. 1. 2011 chce doplniť v súvislosti s osobou F. U. Pred výsluchom uviedol, že si priniesol písomné poznámky a tieto dal nahliadnuť vyšetrovateľovi, obhajcom a na požiadanie obhajcov tieto boli prefotené a obhajcom vyšetrovateľom dané. V poznámkach mal svedok M. B. popis osoby, s ktorou sa mal obv. F. U. stretnúť. Taktiež tam mal uvedené čo má vypovedať takto: prišli ste. Čakali ste, stáli ste, atď. Z uvedeného je zrejmé, že M. B. vypovedal účelovo, a tak ako mu to niekto diktoval.

J. L. bol vypočutý ako svedok na návrh obhajcu E. V. dňa 1. 2. 2011. Obvineného F. U. neusvedčoval. Dňa 28. 4. 2011 uviedol, že svoju výpoveď zo dňa 1. 2. 2011 chce doplniť v súvislosti s osobou obvineného F. U. V tejto výpovedi uvádza tie skutočnosti a presne tak ako ich uviedol svedok M. B. vo svojej výpovedi dňa 19. 4. 2011.

Dňa 26. 10. 2011 sa na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica konal výsluch obvineného F. U. V rámci výsluchu obvineného bolo poukazované na uvedené nezákonné konanie orgánov činných v trestnom konaní, ako aj na nedostatok materiálnej stránky dôvodov väzby, z dôrazom na to, že vo veci obvineného F. U. vyšetrovateľ koná od 2. 12. 2010, pričom sa nepreukázalo, že už len vznesenie obvinenia bolo dôvodné. Len pre úplnosť, obvinení R. M. a I. Z. boli prepustení na slobodu, lebo dôvody väzby pominuli.

Pri vznesení obvinenia sa vyžaduje záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, pričom tento záver musí byť dostatočne odôvodnený. Tomuto záveru musia svedčiť aj dôkazy, oprávňujúce zákonným spôsobom vzniesť obvinenie. Dôkazy na základe, ktorých bolo vznesené obvinenie, musia byť dostatočné a preukázateľné. To je záruka aj minimálnej právnej istoty občanov. Týmto sa realizuje ústavné právo občanov zaručené ustanovením čl. 17 ods. 2 Ústavy a § 2 ods. 1 Trestného poriadku.

Uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 2. 12. 2010 nezodpovedá uvedeným zákonným podmienkam.

Takýmto odôvodnením nemôže byť len konštatovanie vyšetrovateľa, že k záveru o spáchaní trestného činu určitou osobou stačí vyšší stupeň pravdepodobnosti. Tento musí byť dostatočne odôvodnený zistenými skutočnosťami. Bez toho, aby tieto skutočnosti boli zistené a v uznesení o vznesení obvinenia uvedené je takéto uznesenie nedôvodné a preto je aj nezákonné. Tieto dôvody, na základe ktorých bolo vznesené obvinenie musia byť aj nepochybné.

Tak ako to vidieť z uvedeného, dôvody uvedené v uznesení o vznesení obvinenia zo dňa 2. 12. 2010 tejto požiadavke nezodpovedajú. Navyiac sú zavádzajúce.

Stotožňujem sa s tým, že na vznesenie obvinenia stačí vyšší stupeň pravdepodobnosti. Tento však musí byť preukázaný dôkazmi. S týmto konštatovaním, sa po viac ako 10 mesačnom vyšetrovaní už nedá dôvodiť. Tu nestačí už len vyšší stupeň pravdepodobnosti. Tu už musí byť z vykonaného dokazovania vidieť, že vznesenie obvinenie bolo dôvodné a doposiaľ zabezpečené dôkazy usvedčujú obvineného.

Tak ako to vidieť z uvedených dôkazov, doposiaľ sa na dôkazoch voči obvinenému F. U. od vznesenia obvinenia dňa 2. 12. 2010 zmenilo len to, že ho z možného spáchania skutku usvedčujú svojimi výpoveďami len svedkovia J. L. a M. B., pričom je zrejmé, že ide o nezákonne získané a pochybné dôkazy.

Za takéhoto skutkového stavu, rozhodoval sudca Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica a na základe takýchto dôkazov vzal obvineného F. U. do väzby. Dôkaz: zápisnica o výsluchu obvineného zo dňa 26. 10. 2011 uznesenie v vzatí obvineného do väzby

Najvyšší sud Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 Tost 35/2011 zo dňa 2. 11. 2011 zamietol sťažnosť obvineného. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že obvinený sa vyhýbal trestnému stíhaniu tým, že sa skrýval, potom ako vedel, že bude trestne stíhaný a jeho spoluobvinení boli vzatí do väzby. Ďalej uviedol, že obvinený bol v minulosti odsúdený právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Topolčanoch a je trestne stíhaný Okresným súdom Topolčany pre trestný čin krivého obvinenia (použitie tohoto argumentu je nezákonné a javí sa ako účelové. Doposiaľ nebolo vo veci rozhodnuté). Uvedené nie je možné použiť ako dôkaz...

Podľa ustanovenia § 71 ods. 1 Trestného poriadku, obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený.. Z uvedeného je zrejmé, že musí existovať skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, toto musí byť objektivizované skutočnosťami zistenými v trestnom konaní. Táto podmienka nebola splnená ani po 10 mesačnom vyšetrowaní. Taktiež musí byť existencia dôvodov na podozrenie, že skutok spáchal obvinený. Po vyšetrowaní, ktoré už trvá 11 mesiacov, existencia podozrenia, že skutok spáchal obvinený nepostačuje, už musí byť dostatočne preukázaný...“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol týmto nálezom:

„Postup Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica č. k. Tp 36/2011 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. I Tost 35/2011, boli porušením čl. 17 ods. 2 a 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na

ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sa na ústavnom súde v petite sťažnosti (ktorým je ústavný súd pri svojom rozhodovaní viazaný podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) domáha ochrany svojich základných práv, resp. tvrdí, že postupom špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 36/2011 a rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 35/2011 bol porušený čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy.

1. K namietanému porušeniu označených základných práv podľa ústavy postupom špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 36/2011 a jeho uznesením z 26. októbra 2011

Ústavný súd pri posudzovaní tejto časti sťažnosti vychádzal z princípu subsidiarity svojej právomoci pri ochrane ústavnosti, ktorý je vyjadrený v ustanovení čl. 127 ods. 1 ústavy. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (IV. ÚS 115/07).

V danom prípade bola proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu sp. zn. Tp 36/2011 z 26. októbra 2011 prípustná sťažnosť, o ktorej v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku rozhodoval najvyšší súd, čo v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavnosti postupu špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 36/2011, ktoré sťažovateľ v petite sťažnosti namieta, a preto v tejto časti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu práv, resp. čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 35/2011

Pri posudzovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd najprv konštatuje, že neobsahuje zákonom o ústavnom súde predpísané náležitosti, keďže nie je vôbec odôvodnená (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), pokiaľ sa týka namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Obdobne to tak je aj s porušením čl. 17 ods. 2 ústavy na osobnú slobodu, kde sťažovateľ vyjadruje v sťažnosti iba to, že v tomto ustanovení sa realizuje „aj zásada zákonnosti“ alebo že v tomto ustanovení sa „realizuje ústavné právo občanov“, a tiež v záhlaví sťažnosti poukazuje na to, že podáva sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ale už v odôvodnení a petite žiadnu medzinárodnú zmluvu neuvádza.

Hoci z návrhu na začatie konania je zřejmé, akej veci sa týka, kto ho podáva a proti komu smeruje, sťažnosť neobsahuje v tejto časti návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej v tejto časti je tiež neúplná, keďže neumožňuje identifikovať, akých konkrétnych ďalších opatrení smerujúcich k náprave porušenia ústavnosti v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (m. m. III. ÚS 282/04).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podaní sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Vychádzajúc z obsahu podania sťažovateľa preto ústavný súd konštatuje, že táto sťažnosť v tejto časti napriek tomu, že je sťažovateľ riadne zastúpený právnym zástupcom, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené najmä v § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Napriek uvedenému konštatovaniu ústavný súd k tomu uvádza, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 ústavy sa vzťahuje iba na trestné konanie vo veci samej a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04), čo je prípad sťažovateľa.

Z uvedeného dôvodu je sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v konaní o väzbe aj zjavne neopodstatnená (obdobne napr. IV. ÚS 392/08).

Avšak i pri tejto konštatácii ústavný súd napokon preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 35/2011 z 2. novembra 2011, pretože rozhodnutie sa týka obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa.

Podstatou sťažnosti sťažovateľa vo vzťahu k namietanému uzneseniu sú jeho námietky, že najvyšší súd svoje rozhodnutie o zamietnutí jeho sťažnosti odôvodnil iba tým, *„že obvinený... sa skrýval, potom ako vedel, že bude trestné stíhaný a jeho spoluobvinení boli vzatí do väzby... a tým, že obvinený bol v minulosti odsúdený právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Topolčanoch a je trestne stíhaný Okresným súdom Topolčany pre trestný*

čin krivého obvinenia (použitie tohoto argumentu je nezákonné a javí sa ako účelové. Doposiaľ nebolo vo veci rozhodnuté}. Uvedené nie je možné použiť ako dôkaz...

Sudca Špecializovaného súdu, pracovisko Banská Bystrica, ako aj Najvyšší súd SR dôvody väzby u obvineného F. U. neposudzovali aj z hľadiska požiadavky ustanovenia § 71 ods. 1 Trestného poriadku.“

Ústavný súd pri uplatnení svojej právomoci vychádza aj v tomto prípade z názoru, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu.

Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne uspošobovaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 352/2011).

Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou

je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

Ústavný súd podobne ako v prípadoch iných sťažností namietajúcich porušenie označeného základného práva sťažovateľov všeobecným súdom teda skúmal to, či uznesenie označeného súdneho orgánu (v tomto prípade najvyššieho súdu) nebolo svojvoľné alebo arbitrárne. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 35/2011 z 2. novembra 2011 a jeho odôvodnenia na šiestich stranách je však zrejmé, aké rozhodné skutočnosti najvyšší súd (opierajúc sa o závery špecializovaného trestného súdu) v okolnostiach prípadu uznal za základ svojho rozhodnutia. Ústavný súd bez toho, aby tieto podrobne citoval, konštatuje, že nezistil medzi namietanými dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uvádza v konaní pred ústavným súdom, žiadny taký relevantný dôvod alebo skutočnosť, ktoré by mohli spochybniť právne a skutkové závery najvyššieho súdu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa na prepustenie z väzby na slobodu.

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je podľa názoru ústavného súdu postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o jeho neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy. Tento článok ústavy obsahuje základné právo, ktoré v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy chráni všeobecné súdy v rozsahu svojich ústavou vymedzených oprávnení podľa čl. 142 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu na ochranu tohto základného práva vzniká len v takom prípade, v ktorom by sťažovateľ preukázal také skutkové okolnosti, ktoré by pripustili záver o porušení ústavnoprosných princípov upravujúcich ochranu základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy väzobnými súdmi. Sťažovateľ súčasne nie je ani oprávnený požadovať, aby ústavný súd opakoval alebo nahradzoval činnosť všeobecných súdov pri rozhodovaní o väzbe (obdobne napr. IV. ÚS 101/04).

Keďže ústavný súd zo sťažnosti nezistil príčinnú súvislosť medzi námietkami sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom a jeho základným právom na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, jeho sťažnosť v časti proti uzneseniu najvyššieho súdu

z 2. novembra 2011 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2012